

hvertil mange Mennesker knytte store Forhaabninger. En saadan Prøve bør ikke gøres uden nøje Overvejelse og grundig Prøvelse af de Former, under hvilke den skal foregaa. Der vil dertil kræves en Række Forundersøgelser, og der vil kræves en Prøvevurdering. Den højtærede Konseilspræsident bebudede Foretagelsen af en saadan Prøvevurdering, i alt Fald indenfor en Del af Landet.

Vi kunne da ikke tænke paa allerede nu at fremsætte Lovforslag om Jordskyld i Stedet for Ejendomsskyld. Derimod have vi ment, at det midt under Overvejelserne af denne Sag vilde være urigtigt at lade Ejendomsskylden rykke et Skridt videre fremad i den nærmeste Fremtid, og dette vilde jo ske, hvis man ikke nu griber ind. Efter Loven skulde der til Foraaret ske dette, at medens man hidtil har opkrævet visse kommunale Skatter med $\frac{1}{5}$ af Ejendomsskyld og $\frac{4}{5}$ af Hartkorn, skulde man herefter gaa over til at opkræve dem med $\frac{2}{5}$ af Ejendomsskyld og $\frac{3}{5}$ af Hartkorn, og dette vil utvivlsomt i overmaade mange Tilfælde betyde, at Ejendomme omkring de 10 Tdr. Hartkorn fik Fritagelse for 10—20—30, maaske 40 Kr. i Skat i vedkommende Kommune, medens der lagdes en forøget Skattebyrde — formodentlig i de fleste Tilfælde paa ganske faa Kroner — paa Ejendomme paa omkring 1 Td. Hartkorn og paa talrige mindre Haandværkere i vore Landdistrikter, og hvis Kaar meget nøje svare til dem, under hvilke vore Husmænd leve. Dette synes os at være en Uret, og paa et Tidspunkt, hvor vi haabe inden alt for lang Tid at gaa over til en ny Beskatningsform, har man ikke ønsket, at denne Omlægning skulde ske, men man har ønsket at blive staaende paa det Standpunkt, hvorpaa vi nu staa, indtil vi faa Tid til at overveje, om man ikke kan erstatte Ejendomsskylden med en efter vor Opfattelse retfærdigere Skatteordning.

Endelig ønsker jeg at rette nogle Bemærkninger til det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard). Det ærede Medlem har fremkaldt disse ved de Udtalelser, han fremsatte om det Forslag, som tænkes fremsat af Indenrigsministeren om en midlertidig Valgkredsordning og om dette Forslags Forhold til Odense-Programmet. Da jeg forleden Dag hørte det ærede Medlem fra Æbeltoft, havde jeg det Indtryk, at der var over ham en, skal jeg sige, Befrielsens Glæde, at han ligesom var bleven smittet af den Befrielsens Glæde i det Øjeblik, det foregaaende Ministerium opgav Ævred. Det synes imidlertid, at denne

Befrielsens Glæde hos det ærede Medlem ikke blot skyldtes, at han selv og hans Meningsfæller vare komne bort fra de store Vanskeligheder, som de kæmpede med, men at der deri ogsaa blandede sig en vis Skadefryd over, at nu sad vi andre der og havde Vanskelighederne, ikke blot de Vanskeligheder, vi selv kunde skabe os, men ogsaa den ikke ringe Sum af Vanskeligheder, som det ærede Medlem og hans Kolleger have efterladt os. Det ærede Medlem sagde os naturligvis ikke dette paa en ubehagelig Maade, han vælger altid en elskværdig Udtryksform overfor sine Modstandere, og ogsaa i dette Tilfælde gjorde han det. Det ærede Medlem gav sin — jeg ved ikke, om jeg maa bruge Ordet — Skadefryd Udtryk paa den Maade, at han sagde, at det nye Ministerium nu havde Lejlighed til at lære saa meget. Jeg kan dertil svare, at jeg haaber ogsaa, at vi — det vare kort eller længe med dette Ministerium — maa faa Lejlighed til at lære meget. En nyttig Kundskab have vi allerede hentet os, det er en Kundskab om de finansielle Forhold, i hvilke Danmark i Øjeblikket befinder sig, og det er en Kundskab, som vi efter mit Skøn ikke havde Udsigt til at faa, saa længe det forrige Ministerium sad. Jeg tror, at ærede Medlemmer, som i Gaar hørte Redegørelsen for vore finansielle Forhold, ville være paa det rene med, at de fik et noget større Indblik i vore Forhold ved disse Udtalelser, end de opnaaede, da Finanslovforslaget ved Begyndelsen af denne Samling blev forelagt. Altsaa, paa saadanne Punkter tænker jeg mig, at vi i mange Henseender ville kunne hente Belæring i vor Ministertid.

Derimod føler jeg mig overbevist om, at det ærede Medlem ikke vil se det Haab gaa i Opfyldelse, som han nærer, at vi paa en anden Maade skulde hente Belæring. Den Belæring, det ærede Medlem tænkte sig, vi skulde hente os, var nærmest den, at vi skulde lære at vige, at vakle, at slaa af, at lade, om jeg saa maa sige, Tingene gaa deres egen skæve Gang, som de kunne bedst, men jeg haaber, at denne Belæring ville vi ikke hente, og naar det ærede Medlem saa et første Skridt i saa Henseende i det Forslag om en midlertidig Valgkredslov, som vi tænke at fremsætte, har han ganske Uret i at betragte dette Forslag paa den Maade. Dette Forslag er ikke nogen som helst Vigen tilbage fra noget Punkt i Odense-Programmet, men det er et Forsøg paa at gennemføre nogle af de allervigtigste